

Nele Renneboog en Dirk Strypsteen

Nele en Dirk, respectievelijk midden 40, begin 50 in 2016. Beiden een drukke job en dus ook een druk leven. Meer moet dat niet zijn? Niet dat ze ontevreden zijn, want uiteindelijk kiezen ze er zelf voor beseffen ze.

Het bekende verhaal van toch een zoektocht naar wat ontspanning door inspanning tussendoor. Echte ontspanning die ze niet vinden in de zetel. Jaarlijks enkele mooie reizen, maar tussen de reizen zit wel een behoorlijke tijdsperiode die overbrugd moet worden. Soms denken ze het gevonden te hebben. 's Avonds gaan ze al eens met hun beidjes uit fietsen, iets tussen het recreatieve en het sportieve in. En telkens komen ze met een intens gelukkig gevoel thuis na zo'n fietstocht. En het aparte er aan, hoe intensiever en langer de rit, hoe gelukkiger het gevoel nadien! Dus, ze hebben het gevonden zou je zeggen. De realiteit is dat ze dit hooguit een paar weken volhouden, en dan nog enkel tijdens de mooiste avonden van de zomerperiode. En daarna weer terug mijmeren over hoe graag ze fietsen, thuis in de woonkamer.

En dan is er die bewuste dag in januari 2016, Nele komt thuis van de bakker met een brood en een flyer. Achteloos gooit ze de flyer voor Dirks neus, met de woorden "dit zou ik wel willen volgen". Het betrof een start-to-run training die zou aanvangen in maart 2016. Tot haar verbazing antwoordt Dirk "Moest ik nu eens meedoen?" Plannen werden gesmeed, ze gingen er voor. Het lopen zou hen in staat stellen om in een half uurtje tot maximaal een uur hun mind te resetten na een drukke dag (hoe fout kan een mens zijn...). En zo geschiedde. Vanaf hun eerste loopje bij start-to-run, in maart 2016, hadden ze al na amper 200 meter het gevoel dat nog best overeenstemt met runners-high. En vanaf dan bepaalt het lopen mee hun agenda en nog meer hun leven! Klinkt bijna als een sprookje, maar het wordt uiteindelijk toch een bijzonder hobbelig parcours. Een lichaam van vooraan de 50 met een toch net iets te hoog BMI dat eigenlijk nooit echt gesport heeft laat zich niet zo eenvoudig in een nieuw keurslijf duwen. Of anders gezegd, het lichaam volgt niet zomaar en plots ongestraft de geest. En jawel, na amper 2 sessies van start-to-run is het zover. Een bezoek aan de huisarts dringt zich op voor een mankende Dirk. Het verdict is frustrerend, één of andere pees en/of ligament in de knie ontstoken, 3 weken loopverbod en 3 weken ontstekingsremmers. Maar stoppen, daar werd niet aan gedacht. Nele werkte netjes haar sessies start-to-run af, Dirk op een trager tempo slaagde er uiteindelijk in om ook zijn sessies te voltooien. En toen konden ze beiden 5 km aan één stuk lopen.

De vraag "en nu?" drong zich op.

Toevallig stuitte ze in het Gentse op een project waarbij één of andere zonderling iedere dag een marathon loopt rond de watersportbaan. En in zijn kielzog een aantal lopers met zich meebrengend voor één of meerder rondjes. En toen was het hek van de dam. Voor ze het goed en wel beseften waren Nele en Dirk aangesloten bij een loopgezelschap waarvan het motto was "loop zoveel mogelijk kilometers per dag onder zo min mogelijk begeleiding!" En het ergste was dat ze er nog van genoten ook. Zalig, lopen, lopen, lopen, de kilometers stapelden zich op. Het orgelpunt lag in december 2016, toen liepen ze met hun beidjes heel fier 180 km op maandbasis. En tegen de kerst waren ze ingeschreven voor de marathon van New York in 2017!

Klinkt terug bijna als een sprookje. Nieuwjaarsdag 2017, na 2 rondjes watersportbaan besluit het lichaam van Dirk om er, toch voor even, terug de brui aan te geven. De komende maanden stapelen de medische obstakels zich verder op, het lijkt bij wijlen de processie van Echternach, maar 1 constante is prominent aanwezig bij het koppel Nele-Dirk, wat lopen ze toch graag. Genieten is het telkens weer, hoe masochistisch kan een mens toch wezen?

En New York 2017, dat is een zekerheid, die marathon lopen ze! Trainingsschema's bij de vleet, het ene al wat intensiever dan het andere. De trainingskilometers swingen de pan uit. Tussendoor nog een paar inspanningstesten, die eigenlijk niet zoveel goeds beloven. Maar aan de vaste wil om het te halen ontbreekt het niet. En de kilometers, die malen ze beiden met de glimlach af! Zalig. Tot 3 weken voor "D-day". Ergens in het bekken van Dirk besluit een bot

met een moeilijke naam er de brui aan te geven, verdicht blijkt een stressfractuur te zijn. Game over, voor Dirk.

En toen zou het sprookje pas echt van start gaan. Let the games begin!

Op de heenreis naar New York, jawel, Nele gaat de marathon lopen en Dirk neemt zijn nieuwe rol als vurige supporter op zich, gebeurt het. In het vliegtuig zitten ze per toeval op de zetelrij voor ene Marion en Jan, beiden van MMC, Managers Marathon Club. Nele had al gehoord en veel gelezen over deze magische marathonbende! En had ook al latente aansluitgevoelens ontwikkeld. En jawel, tijdens de vliegreis werd het doorheen de gesprekken met Marion en Jan duidelijk dat ze een poging zouden wagen om aan te sluiten bij MMC. Wat Marion en Jan uitstraalden, dat was precies wat Nele en Dirk nu al anderhalf jaar tevergeefs zochten. Na het marathonavontuur in New York zouden ze Wilfried Silon onverwijld contacteren met de vraag om aan te sluiten.

Nele liep overigens met de glimlach de marathon van New York uit! En Dirk, die probeerde te glimlachen bij haar aankomst. In elk geval was hij fier als een gieter over de prestaties van "zijn" athlete!

Onmiddellijk na de terugreis stuurde Nele dan haar motivatiebrief naar Wilfried. En groot was hun vreugde toen ze beiden voor een intakegesprek uitgenodigd werden in Aalst, ergens begin december 2017!

En toen zaten ze oog in oog met Wilfried. Dit was geen sollicitatiegesprek, of toch wel. Het werd een gesprek over motivatie, inzet, professionalisme, waarden, engagement, maar ook en vooral over passie. Passie voor het lopen, voor de MMC-club, en zijn geschiedenis. Voor Nele en Dirk was het toen duidelijk, Wilfried is MMC, of is het omgekeerd? Bij het afscheid nemen van Wilfried was er nog steeds geen uitgesproken zekerheid over het "goedgekeurd" zijn of niet. Maar geen mens die eigenlijk twijfelde op dat ogenblik. Het voelde aan als een evidentie. Enkele dagen later werd het dan toch bevestigd! En of ze toch even langs wilden gaan bij een sportarts voor een gezondheids-verklaring. En of ze toch even wilden langsgaan bij de loopcoach Tomas Valcke voor een plan van aanpak. De professionele aanpak was van bij het begin prominent aanwezig. En net dat gaf hen een supergoed gevoel.

En zo zette 2018 zich in als een nieuw loophoofdstuk voor Nele en Dirk. Geen evolutie maar een revolutie. Hun eerst aanwezigheid als MMC-leden bij de Bubbeltjesloop was misschien wel een beetje een vuurdoop, door de kennismaking met een groot aantal andere MMC-leden. En jawel, het gevoel van te matchen was aanwezig. Allemaal gedreven gepassioneerde mensen, die minstens één passie deelden, namelijk het lopen.

En in februari volgde dan al snel de beslissing voor de eerste uitdaging. De Waaauuw-marathon, Revel Rockies, ter gelegenheid van 30 jaar MMC. Nele was er helemaal wild over, een downhill marathon in de prachtige Rocky Mountains. Thomas Valcke, de loopcoach, fruikte evenwel het onbezonnen enthousiasme een beetje. Daar zijn namelijk loopcoaches voor!

Nele dus ingeschreven voor de full downhill marathon, met als randvoorwaarde intensieve bijkomende kracht- en stabiliteitsoefeningen, onder begeleiding van een professional. En Dirk ingeschreven voor de halve marathon met dezelfde strenge randvoorwaarden.

En daar gingen ze dan voor, nog steeds als duo, maar beetje andere doelen.

Quasi elke MMC-training werd bijna een doel op zich. Toplocaties, telkens mooie parcours, leuke mensen, top begeleiding.

En twee keer per week een obligate sessie kracht en stabiliteit door personal trainer Dieter De Bie. Het obligate vertaalde zich al snel in een tastbaar en blijkbaar “levensnoodzakelijk” resultaat.

Denver, Revel Rockies, werd voor zowel Nele als Dirk een letterlijke feesteditie, waarbij het Waaauuuw gevoel van de eerste tot de laatste minuut aanwezig was. Het was onvergetelijk mooi, 10 dagen lang. De energieke Wilfried zorgde dat alles wat moest gebeuren ook gebeurde. Eigenlijk moest iedereen gewoon genieten en niet nadenken. Onuitgegeven. Soms hing de vraag in de lucht of het hoegenaamd wel mogelijk zou zijn voor Wilfried om zelf te genieten?

Eén van de meest beklijvende momenten, om 3 uur 's nachts aan het hotel, bij het instappen van de bus die de lopers naar de site van de wedstrijd brengt. Wilfried die welgemeend krachtig de hand schudt van elke deelnemer. Ander beklijvend moment. Bij de aankomst. Terug Wilfried die nu fier bij een MMC vlag welgemeend “zijn” MMC'ers toejuicht, de hand schudt, feliciteert, vereeuwigd. De echtheid, authenticiteit is niet in woorden te vatten. Passie.

We zijn nu half 2018. Voorlopig geen hobbels meer op het (loop)parcours van Nele en Dirk.

Volgend doelen liggen al vast. Dublin najaar 2018, Boston 2019, Berlijn, Verona,.....

Volgende dromen liggen ook al vast. Six Majors voor Nele, wie weet Six Majors voor Dirk?

Met dank aan MMC, Thomas, Dieter en alle MMC'ers.

En omdat Wilfried MMC is, vinden Nele en Dirk nu even de gepaste woorden niet. Ze houden er aan het op “dank U voor alles Wilfried” te houden.

Wat in 2016 begon als een zoektocht van Nele en Dirk naar iets dat in enkele uurtjes per week er toe kon leiden dat de dagdagelijkse beslommingen het juiste “gewicht” kregen, is verworpen tot een levensnoodzakelijke en energie-gevende passie.

En Dirk heeft ondertussen ook letterlijk zowat het juiste gewicht gekregen....